

blive paa den Vej, som er grundlagt ved Lovene af 1894 og senere 1895 om Fondens Dannelselse, at man altsaa maa blive paa den Vej, som er angiven af Apotekerkommissionen, og som udelukker ellet betragter som uheldige og umulige forskellige Ændringer, som baade den ærede sidste Taler (J. H. Jensen) og det ærede Medlem for Helsingør (Chr. Rasmussen), der tidligere havde Ordet, tænkte sig. Det vil jeg med Hensyn til Sagens praktiske Gang betragte som udelukket. Vi maatte blive paa den Vej, som er grundlagt ved Fonden og Apotekerkommissionens Betænkning, og som jeg maa antage, at ogsaa dette Ting i Princippet kan slutte sig til. Derfor tror jeg altsaa, at vi ogsaa med Hensyn til de Punkter, der ere særlig berørte i dette Forslag, maa gaa i den Retning. Men om det kan ske nu og paa Grundlag af dette Forslag, maa jeg ganske henstille til Tinget. Regeringen har som sagt ikke fundet, at Tiden var kommen endnu, fordi Fonden ikke har den efter Regeringens Mening tilstrækkelige Størrelse til, at man kunde bringe Sagen frem med Udsigt til, at det skulde bære Frugt.

Forslagsstilleren (Oscar Hansen): Naar det foreliggende Forslag er i Stand til at røre ved Spørgsmaalet om det rigtige i, at Enkerne vedvarende drive Apotekerne, er jeg meget tilfreds med, at det er kommet frem. Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (Chr. Rasmussen), der jo ser paa Hovedsagen aldeles som jeg, opstillede det Spørgsmaal, om det bedre kan sikre de syge god Medicin, at Apoteket drives af en sagkyndig Mand, end at det drives af en Enke med en Bestyrer. Under de nuværende Forhold, hvor det faktisk ikke er Bestyreren, der selv kan træffe Dispositionerne, maa jeg til dette Spørgsmaal svare ja. Jeg tror af Hensyn til de økonomiske Betragtninger, jeg antydede, at et daarligt stillet Apotek kan sikre de syge en bedre Medicin, naar det er selve Ejeren, der driver Apoteket, end naar det drives af en Enke med Bestyrer.

Jeg skal ikke komme ind paa Beregningerne om Fondens Størrelse i Forhold til de formentlige Udbetalinger, der maatte blive at udrede efter denne Lov. Efter de Beregninger, der foreligge, maa den siges at være tilstrækkelig stor. Maa jeg blot bemærke, at Udtrykket „en Stigen af 10,000 Kr. aarlig“ er blevet misforstaaet. Der indbetales 10,000 Kr. aarlig, andet var det ikke, jeg mente med dette Udtryk. Altsaa Fondens Sum stiger med dette Beløb aar-

lig. Det kan godt være, at man kan finde andre Veje end den her foreslaaede til at komme ud over den Ulempe, som for mig har været det principale i denne Sag, og i saa Tilfælde er jeg fuldstændig rede til at forhandle om dem.

Det ærede Medlem for Bornholm Amts 2den Valgkreds (N. J. Jensen) syntes ikke at være saa enig med mig om Hovedsagen som det ærede Medlem fra Helsingør, men det var, fordi det ærede Medlem holdt Øjet fæstet ene og alene paa Bevarelsen af Fonden — og det kan ogsaa være en meget god Opgave — medens vi andre havde Øjet rettet mod et andet Punkt, mod en Mangel, der ganske vist kun er en enkelt Mangel ved hele det bestaaende System, men det komme vi jo vanskeligt bort fra. Jeg tror, at der vil gaa nogen Tid, inden en Fond, der har været 5 Aar om at blive 40,000 Kr. og vil være 10 Aar om at blive 80,000 Kr., naar saa vidt, at den bliver til 16 Millioner. Rimeligvis vil hverken det ærede Medlem for Bornholm Amts 2den Valgkreds eller jeg opnaa at se de 16 Millioner i Apotekerfonden. Og saa kommer altsaa det, der er den næste Side af Sagen. Skulle vi benytte Pengene, naar de ere til Stede i en saadan Grad, at der kan udrettes noget fornuftigt med dem, enten til at subventionere Apoteker eller til at komme bort fra andre Misligheder, som findes ved de nuværende Forhold? Der vil jeg ikke paa Forhaand tage noget fast Standpunkt, men vil være rede til at se, hvorledes Udvalgets Arbejde i det hele taget kan gaa, og de dermed følgende Samråd med den højtærede Minister. Det er derfor ikke Mening, som det ærede Medlem for Bornholm Amts 2den Valgkreds udtalte, at Statskassen skulde have en Forpligtelse til at pensionere disse Enker. Nej, kan denne Opgave ikke løses af Apotekerfonden, maa vi opgive det. Noget andet er, som antydet fra Ministerbordet, at Statskassen midlertidigt kan give et Bidrag mod at faa den Indtægt, som saa ad Aare igen kan flyde fra den Kilde, der er aabnet ved Loven af 1895. Altsaa, der kunde forskudsvis gives et Tilskud af Statskassen. Det er jo en Udvej, men efter de Oplysninger, jeg har om vedkommende Enker og deres Alder, hvilket sidste man ogsaa maa tage i Betragtning, tror jeg ikke, vi behøve at være bange for, at der skulde indtræffe det Tilfælde, at Staten maatte give Forskud. Men det var jo i det hele taget netop det, der skulde undersøges i et Udvalg, og det er for at faa denne Undersøgelse i Gang, at jeg har fremsat